

## BLAŽOVICKÉ KAŠTANY

*Na pokraji Blažovic  
stojí čtyři kaštany,  
a pod těmi velikány  
je starý kříž kamenný.*

*Tesknou píseň šumí  
velkých stromů koruny,  
víš, proč hledáš obranu  
na tvrdém kříži z kamenů?*

*Je tam přibit Spasitel  
tvůrce všeho světa,  
ten vyslyší modlitbu  
mladého i kmeta.*

*Co už bouří přestály  
tyto čtyři kaštany,  
však před každou nepohodou  
kříž hrdinně ochrání.*

*A v neděli odpoledne  
bývala vždy idyla,  
když před křížem o požehnání  
celá obec prosila.*

*Tehdy z kříže sestoupil  
Spasitel náš milý,  
naše nitro navštěvoval  
v této krásné chvíli.*

*Teď když máme kostel nový  
opuštěný stojí kříž,  
aby s námi dále nesl  
trudného života kříž.*

Karel Paulík

Reprodukce obrazu  
Rudolfa Paulíka

## Pár vět na úvod

Milí farníci, otevíráte Poutníka, ve kterém najdete mnoho čtivých a podnětných řádků od nejrůznějších autorů. Ať vás jejich čtení povzbudí a potěší, přinese optimismus v době, kdy nám jiná média předávají jednu špatnou zprávu za druhou. Díváme-li se na život pravdivě, zjistíme, že toho dobrého není vůbec málo, jen o tom není tolik slyšet.

V uplynulém roce jsme oslavili 10. výročí založení naší farnosti, strávili dovolenou na známém místě na horách, putovali na Lomec a zažili ještě spoustu dalších událostí. O těch společných se zde dočtete.

Z matriky můžeme vyčíst, že loni bylo ve křtu přijato do Boží rodiny 13 dětí: Jakub Bartůšek, Nikola Marie Daňková, Anna Paulíková, Nikola Jirgalová, Josef Kadlec, Aneta Magdalena Turková, Emma Škrobáčková, Lukáš Petr Bartůšek, Žaneta Mundová, Richard Mund, Ondřej Pavel Štefka, David Daněk a Marie Martina Štěpánková.

Spolu s jejich rodiči poděkujme Pánu Bohu za dar jejich života.

Do manželství vstoupili tři páry: Tomáš Slouka a Eliška Boháčová, Ivan Vojáček a Marta Slouková, Jakub Daněk a Anežka Dvořáková.

Modleme se za ně, ať spolu vytrvají v dobrém i ve zlém až do konce.

Nebeský Otec k sobě povolal 12 bratrů a sester, s kterými jsme se rozloučili v našem kostele: Pavla Beneše, Marka Dvořáka, Vladislava Kupčíka, Marii Procházkovou, Bohuslava Hladkého, Blaženu Hejtmánovou, Antonii Petrušovou, Jaroslava Nohela, Jana Daňka, Petra Martináka, Olgu Vrbasovou a Jana Kalába. Světlo věčné, ať jim svítí.

A co nás čeká letos? V době postní

*Pokračování na str. 2*





## Výročí farnosti

Čas kvačí a my jsme zase o rok starší. Největší událostí minulého období byla jistě oslava 10. výročí ustavení farnosti. Výročí jsme, jak věřím, náležitě oslavili. Akce byly připraveny na celý víkend.

V pátek v obvyklém čase sloužil P. Petr Vrbacký mši svatou, bohoslužbu doprovázela skupina Heaven z Blažovic.

Po mši svaté byla zahájena celonoční adorace, kterou vedly nejprve různé skupiny, např. děti, mládež, františkáni, a potom až do rána stáli na stráži u svatostánku jednotlivci. Adorace byla zakončena v sobotu ráno svátostným pozhánáním o Josefa Rybeckého.

Nedělní bohoslužbu slavil opat Marián Kosík, Opraem a při mši svaté zpíval sbor pod vedením varhaníka Česlava Černého.

## Pár vět na úvod

*Pokračování ze str. 1*

v sobotu 17. března jarní pouť do Žarošic. Po Velikonocích duchovní obnova farnosti, kterou povedou otcové redemptoristé. Už teď si poznamenejte do kalendáře 15. - 18. dubna, abyste mohli přijít a obnovit svůj vztah s Bohem. Všichni jste zvaní a určitě nebudete litovat. Tato obnova má připravit naši farnost na slavení biřmování, které bude poslední víkend v dubnu. V katechizmu se dočteme, že příprava na biřmování je úkol celé farnosti. Toto je velká příležitost se do přípravy zapojit. Dále bývají jednou za měsíc adorace, při kterých se za biřmovance i farnost společně modlíme, také jste zvaní. Zdá se, že všechno do sebe zapadá, protože letošní rok je v rámci přípravy na cyrilometodějské jubileum věnovaný právě svátosti biřmování. Rodiče a kmotři i ostatní přátelé našich biřmovanců, podporujte biřmovance nejen modlitbou, ale i svědectvím života, a také s nimi o víře mluvte.

V květnu se chystá pouť do Medzugarje, o které se podrobnosti dočtete níže.

O prázdninách budeme putovat k Panně Marii a ke svatému Václavovi do Staré Boleslavi a na společnou dovolenou se vydáme k Janoškovu do Terchové od 19. do 25. srpna. A na podzim tradičně do Křtin.

Preji zvláště biřmovancům ale i celé farnosti ať tento rok prožijeme setkání s Duchem Svatým. Setkání, které nás promění.

*o. Josef Rybecký*



Odpolední pozhánání bylo opět doplněno zpěvem chrámového sboru. Následovalo pohoštění v přístavbě u kostela. Zde byla instalována výstava, kde byly k dispozici kroniky a život naší farnosti, jak byl zachycen farníky na fotografiích. O událostech uplynulých deseti let informovala také prezentace na počítači, kterou doplnily písně blažovické skupiny Heaven.

V podvečer (18.30 hod.) zahrály děti divadlo složené ze tří scének – Adam, Noe a Miriam. Scénu doplnil Jan Kašparík projektorem. Hudbu pro představení obstarala Pastýřská kapela pod vedením Jany Bártkové.

Celý víkendový program uzavřel kon-

cert Komorního pěveckého sboru Danielis z Rousínova. Hudební tečka za celým programem byla velice pěkná, a proto jsme tento sbor pozvali o letošních Vánocích znovu. V neděli 8. ledna 2012 jsme více jak hodinu naslouchali krásným vánočním písním z českých i jiných zemí a ukončili tak společně dobu vánoční. Již se těšíme na příští setkání, protože posluchači vyjádřili přání, že vytvoříme koncertní tradici.

Když tak vzpomínám na celý uplynulý rok, ještě chci zmínit akci dětí, kdy si připravili křížovou cestu se scénkou o Šimonu z Cyrény. Pobožnost také doprovázela Pastýřská kapela, která nám zahrála i na pozhánání o Vánocích na sv. Štěpána.

*Marie Daňková*



*Fotografie z archivu Karla Řezáče*



## Pravda a láska

V tomto příspěvku nepůjde o vzpomínání na pana prezidenta Václava Havla – jak by název mohl napovídat – ale o krátké ohlédnutí za manželskou obnovou, která se pod tímto názvem konala vloni na faře ve Tvarožné. Celkem se jednalo o tři víkendy (vždy sobota celý den a nedělní dopoledne) na konci ledna, února a března. Zúčastnilo se osm manželských párů – čtyři z farnosti Tvarožná a čtyři z Blažovic. Obnovu připravila (a již řadu roků úspěšně realizuje) komunita Emmanuel z Brna. Za všechny zúčastněné můžeme říct, že toto své poslání (službu) konají naprosto jedinečným a přesvědčivým způsobem, který nás všechny oslovil. Když jsme se scházeli před prvním setkáním v 8 hodin ráno před tvaroženskou farou, byla ze všech cítit nejistota: „Do čeho jsme se to pustili? Není to zbytečné? Kolik práce nám doma stojí? Co by nám tak mohli radit? Má vůbec cenu hlásit se na takovou akci, když jsme už tolik roků manželé a máme 3 děti?“ (Mimochodem tam byly i páry s daleko delším manželstvím a více dětmi). Vstoupili jsme do místnosti a rozpaky vystřídal údiv. Všude se rozlévala vůně kávy a čerstvě napečených buchet. Vívaly nás tři usměvavé manželské páry z komunity Emmanuel. Každý víkend měl své téma:

**1. Bůh nás miluje jako manžele, svátost manželství**

**2. Komunikace mezi manžely – slovní, tělesná a duchovní**

**3. Výchova dětí a život rodiny**

Program byl vždy následující: Po úvodních modlitbách chval, díky a pro-



seb proběhla přednáška zakončená tichou adorací před Nejsvětější svátostí, která se vždy přinášela z vedlejší místnosti. Následovalo krátké pohoštění a „manželské rande“. To znamenalo odejít kamkoliv (asi na hodinu, pokud možno ne domů za povinnostmi) a povídat si o tom, co jsme právě slyšeli. Podmínkou bylo skutečně být jen ve dvojici a nespojovat se do skupinek, kde se pak pochopitelně řeší úplně jiné věci... Po návratu nás čekal oběd. A to bylo další překvapení. Před farou zastavilo auto, které dovezlo ve várnících jídlo od stálého „gastronomického“ spolupracovníka komunity Emmanuel. Takže oproti našemu očekávání skromného oběda proběhla tříhodová slavnost chutí a zážitků (pro ženy umocněná tím, že ji nemusely vařit). Odpolední přednáška při

šálku čaje či kávy byla opět zakončena adorací. Po ní se ve skupinách sešly v jedné místnosti ženy a ve druhé muži, aby si navzájem sdělili, co je zaujalo a vůbec... Závěr každé soboty patřil mši svaté. V neděli se začínalo opět v 8 hodin přednáškou. Po adoraci a skupinách (muži, ženy) jsme dopoledne zakončili mši svatou ve tvaroženském kostele. Na oběd jsme již byli všichni doma.

Další víkendy probíhaly stejně, jen jsme se nepotkávali před farou s nejistotou, ale s radostí. Již samotné setkání s takovými osobnostmi, jako jsou manželé Viola a Augustin Svobodovi, je skutečný zážitek. I když jsou v duchodovém věku, jsou jako lékaři stále velmi aktivní nejen ve své profesi, ale i v odborných církevních kruzích. Ostatní přednášející byli také skvělí a nakonec i manželské rande po 15 letech manželství nebo společné psaní tohoto článku je zajímavý zážitek. Fascinovala nás odborná připravenost přednášejících manželských dvojic i jejich velmi osobní výpovědi o vlastních životních zkušenostech. Taková osobní svědectví se těžko nechávají jen tak projít kolem. Jsou velkým povzbuzením v době, kdy se tolik manželství rozpadá nebo se pro jistotu vůbec neuzavírá. Dávají naději, že „pracovat“ na manželském vztahu má smysl v každém věku. Jak na jedné přednášce zaznělo: Manželský vztah je jako rostlina, o kterou je třeba stále pečovat!

*Jana a Ctibor Bárkovi*

P. S. Zúčastnit se manželských obnov je možné, i když se konají v jiné farnosti.

Více najdete na [www.emmanuel.cz/1&v.htm](http://www.emmanuel.cz/1&v.htm).

## Hospodaření farnosti v roce 2011

Na sbírkách při bohoslužbách bylo vybráno celkem 467 619,- Kč, 20 tisíc Kč činily dary fyzických osob. Na základě nájemních smluv bylo inkasováno celkem 206 951,39 Kč, na úrocích 24 311,67 Kč. Celkové příjmy farnosti letos činily cca 718 882,06 Kč.

Režijní náklady dosáhly 125 352,- Kč, největší podíl z této částky představují výdaje za plyn (58 261,- Kč) a elektřinu (45 031,-Kč). Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvek diecézi jsme odeslali 141 897,- Kč, bohoslovcům na misiích 3 500,- Kč a našemu adoptovanému dítěti jsme přispěli částkou 6 tisíc Kč. Bohoslužebné výdaje činily 3 037,- Kč, drobné opravy 6 518,- Kč. Celkové výdaje farnosti činily cca 288 601,- Kč. V průběhu roku byl na účet farnosti vrácen jeden milion Kč, který jsme v minulém roce zapůjčili farnosti Olešnice na Moravě na předfinancování jejich projektu rekonstrukce multifunkčního centra. Zůstatek finančních prostředků farnosti ke konci roku činil 3 031 243,46 Kč.

*Marta Řičánková*

## Socha Panny Marie Lurdské

Na podzim jsme byli osloveni farností Velká Losenice, zda bychom jim mohli věnovat sochu Panny Marie Lurdské, která stála nevyužitá ve farním depozitáři. Po schválení ekonomickou radou jsme sochu věnovali.

I v našem kostele najdeme takové dary z jiných farností. Např. Kristus na kříži nebo socha Panny Marie nad křtitelnicí. Tímto darem jsme tedy mohli alespoň částečně vrátit to, co jsme sami dostali.

Až pojedete do Velké Losenice, ptejte se na Lurdskou jeskyni.

*o. Josef Rybecký*



## Cesty z domova do Domovů

Na počátku naší činnosti je Mikuláš. Ne ten, který se zabývá výdělečnou činností, nebo který je ke konci návštěv více či méně omámen alkoholem a připomíná spíš karikaturu.

Před více než dvaceti lety začali hoši před vojnu navštěvovat rodiny s dětmi oblečení do krásných gotických ornátů používaných dodnes, aby byla důstojně oslavena památka biskupa Mikuláše, patrona našeho bývalého farního kostela. Protože mám k tomuto světci osobní vztah, rozhodla jsem se, když hoši narukovali na vojnu, pokračovat v jejich započatém díle. Ze začátku jsem obcházela všechny rodiny, kde měli malé děti, abych si mohla vypracovat seznamy s tím, že nejde o strašení dětí, ale o pěkný rodinný večer na oslavu památky světce spojený s obdarováním. Nebylo jednoduché sehnat vhodné lidi, aby mohli být 5. prosince vypraveny čtyři skupiny, které měly obejít sedmdesát rodin. Dnes už máme jenom tři a třicet čtyři rodin. Vždy jsem zdůrazňovala, že tato služba je bezplatná. Přesto se pokračuje sešly nějaké peníze. Ty byly hned spočítány a s podpisy několika lidí odevzdány do místní charity. Přemýšleli jsme, jakým způsobem je využít.

V roce 1993 odešlo do domovů důchodců několik našich spoluobčanů, a tak jsme se rozhodli navštívit je o vánočních svátcích a zazpívat koledy. Na svátek sv.

Štěpána bylo třeba zajistit tři nebo čtyři osobní auta pro zpěváky scholy. Zpěv pan varhaník doprovázel na harmoniku. Každá rodina má o svátcích svůj program, takže to s dopravou nebylo jednoduché, ale opět se našli obětaví lidé. Také se stávalo, že někdo náhle onemocněl a nemohl jet. Jednou v hodině dvanácté jsem požádala svého synovce, tehdy posluchače policejní školy, zda by s námi nejel. Byl ochotný.

Když jsme přijeli do Sokolnic, pan varhaník zaparkoval přímo pod tabulí označenou zákazem parkování. Upozornila jsem, že jsme pod policejním dohledem a všichni včetně jeho jsme se náramně bavili. Před tím bylo třeba pro naše občany připravit dárkové balíčky, zjistit kolik je diabetiků a podle toho vše nachystat. Peníze na balíčky, na benzín pro řidiče a malé občerstvení pro zpěváky jsem obdržela od vedoucího charity, pocházely z mikulášské nadílky. Samotné návštěvy probíhaly tak, že jsme v Zastávce, kde jsme byli ohlášení, vyběhli do pátého patra a postupovali směrem dolů, jak si to přáli vedoucí domova. Stalo se, že dva kluci použili výtah a zůstali tam viset, k „malé radosti“ personálu. Když jsme se dostali do haly, kde se mezitím sešlo hodně obyvatel domova, zpívaly se koledy i tam. Někteří se ke zpěvu přidávali, jiní plakali a říkali, jak je pěkné vidět mladé tváře a také jak prožívali Vánoce,

když ještě byli doma. Dnes už mají všichni blažovičtí, kteří žili v Zastávce trvalý domov u nebeského Otce. Jejich život jistě nebyl jednoduchý. Sžít se s zcela cizími lidmi v malém pokoji s větší či menší mírou trpělivosti, tolerance a osobních návyků, může být mnohdy velmi náročné. Jídlo, teplo, lékařská péče, to všechno nemůže nahradit život ve vlastní rodině ve známém prostředí. Vždycky to však není možné. Mnozí tam velmi trpí, jsou jakoby vykořenění.

Zatímco se v hale zpívalo, sestřičky v jídelně připravily pro zpěváky malé občerstvení. Minerálky, kávu. Pak se odjízdělo do Sokolnic, kde se opět procházelo celým domem. Několik let jsme jezdili také do Chrlic. Za ta léta už blažovickou scholu v těchto domech dobře znali a vždy byli vítáni. Poslední zastavení bylo u pana faráře Slavíčka v jeho domku ve Tvarožně, v dalších letech na faře. Nezapomenutelný zážitek byl, když se otec Slavíček připojil svým pěkným silným hlasem ke zpěvu koledy Adeste fideles. Zpíval s velkým nadšením.

Proč jsem se vlastně na začátku roze-psala o sv. Mikuláši. Uvědomuji si, že on prostřednictvím druhých stále rozdává radost, stále obdarovává. Pokud tato akce zanikne, zanikne i místní charita i návštěvy v domovech důchodců. Všem, kdo takto obětavě sloužili a slouží druhým, za ta léta už je nespočítám, kdo rozdávají radost bez nároku na odměnu, patří velké poděkování.

*Milena Paulíková*

## Milostné Pražské Jezulátko

Příchod vánočních svátků nám dětem oznamoval betlém a u něho černoušek, mohutné smrky za oltářem, které podle dětských očí sahaly až do nebe, a soška Milostného Pražského Jezulátka stojící na hlavním oltáři nad svatostánkem. V mé paměti zůstaly bělostné vyšívání šatičky a hlavně něžná tvář Božského Dítěte.

Po stavebních úpravách našeho kostela z něho zmizelo i Milostné Pražské Jezulátko. Ptala jsem se na něho, ale nic moc jsem se nedověděla. Snad jen to, že se o něj starala Emilka s paní Procházkovou. Ani jedné z nich jsem se však už zeptat nemohla. Od tety Maří (sestry Antoníny Benešové) jsem dostala knížku o Jezulátku s bohatou fotografickou přílohou a tou jsem často listovala.

A potom přišel čas 75. výročí posvěcení našeho kostela a s ním příprava výstavy. V přístavbě jsme rozmísťovali sochy. Byla mezi nimi i půlmetrová soška v prosté bílé košilce. Když jsme ji postavili na stůl hlavního oltáře, zůstala jsem zahleděná do tvářičky, kterou jsem si tak dobře pamatovala z dětských let. Celé roky bylo Jezulátko v depozitáři za varhanami a my jsme o něm nevěděli. Moje radost byla veliká. Nenašli jsme ale oblečení ani křížek, jen korunka byla schovaná v zakristii.

A tak se sešlo pár nadšených, kteří se shodli, že Jezu-

látka dostane nové šatičky. Otec Josef dal svolení. Trvalo to sice nějakou dobu, ale díky štědrému dárci, šikovným rukám krejčovských a jednomu kováři jste uviděli v kostele pod sochou Panny Marie stát Milostné Pražské Jezulátko.

A co dál? Otec Josef měl dobrý nápad. Jezulátko by mohlo v adventní době putovat po rodinách. Bude vůbec v Blažovicích o takovou návštěvu Božského Dítěte zájem? Nebo budeme potřebovat prodloužit advent? To se všechno ukáže.

Nyní je ve výrobě přenosná skříňka, aby Jezulátko mohlo bezpečně nastoupit svoji pouť.

*Ludmila Štěpánková*





## Modlitba před svatým přijímáním

Připravujeme se na 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Letošní rok (druhý rok přípravy) je zaměřen na svátost biřmování. Třetí rok bude věnován eucharistii.

### Modlitba z liturgie sv. Jana Zlatoustého

Věřím, Pane, a vyznávám, že ty jsi v pravdě Kristus, Syn Boha živého, který přišel na svět spasit hříšníky, z nichž první jsem já sám. Věřím také, že toto je skutečně pravé, nejčistší Tělo Tvé a toto je nejdrahoccennější Tvá Krev.

Proto Tě prosím: smiluj se nade mnou a odpusť mi hříchy mé, úmyslné i neúmyslné, kterých jsem se dopustil slovem, skutkem, vědomě i nevědomě, a učiň mne



hodným přijmout bez odsouzení přečistě Tvé svátosti na odpuštění hříchů a pro život věčný. Přijmi mne dnes, Synu Boží, k účasti na Tvé tajemné večeři, neboť nezradím svatá tajemství Tvým nepřátelům, ani Ti nedám políbení jako Jidáš, ale jako lotr po pravici se Ti vyznávám: rozpomeň se na mne, Pane, ve svém království.

Ať není přijetí Tvých svatých svátostí mně k soudu či k odsouzení, ale k uzdravení duše i těla.

*Jana Bártková*

## Liturgie hodin

Pro všechny moderní lidi, kteří se rádi modlí breviář. Nemusíte přemýšlet jak a kam dát záložku, nemusíte s sebou na cesty vozit těžkou a neskladnou knihu. Můžete si breviář stáhnout do počítače nebo mobilního telefonu a modlit se třeba při čekání na autobus. WWW.EBREVIAŘ.CZ

*Jana Řezáčová*

## Orelský tábor 2011

Po několika ročnících orelského tábora prožitých na tábořišti v Bukovině jsme minulý rok zakotvili u Brněnské přehrady. Chatové tábořiště umístěné v náročném terénu bylo obklopeno lesem, takže bylo tou správnou základnou pro táborové radovánky. Tématem celotáborové hry byl „Zahradníkuv rok“. Každá ze čtyř skupinek měla svoji vlastní zahrádku, na kterou si mohla za body získané při hrách nakoupit rostliny a zahradnické náčiní. Zahrádky však každou chvíli napadali různí škůdci – mandelinky, housenky, krtci. Naštěstí jsme se jich mohli zbavit, a to opět díky hrám. Celý týden o nás bylo skvěle postaráno díky vedoucím a paním kuchařkám. Protože bylo krásné počasí, chodili jsme se koupat do přehrady. Také jsme se vydali na hrad Veveří a na prohlídku strojovny na přehradní hrázi. Nejdramatičtější zážitkem bylo, když náš tábor navštívili dva potulní psi. Nejzajímavějším zážitkem byla pro některé z nás projížďka na pramici, kterou jsme si museli nejdříve snést a následně zase vynést prudkým kopcem do tábořiště. Ale stálo to za to! *Markéta Řičánková*

## Biřmovanci v Osové Bítýšce

Ve středu 16. listopadu jsme se s několika biřmovanci a naším panem farářem, otcem Josefem, vydali do Osové Bítýšky na místní faru, kde je diecézní centrum života mládeže Mamre. Někdo přijel vlakem, jiní zase autem. Pan farář se



svezl s Aničkou a Radovanem Voříškovými z Brna, ti byli našimi hosty po celý večer. Po vydatné večeři jsme se přesunuli do společenské místnosti u roztopeného krbu a všichni bedlivě poslouchali vyprávění manželského páru o jejich společném životě a cestě k víře. Jaké to je v manželství a co všechno spolu prožili. My jsme jen poslouchali a občas se zeptali na věci, které nás zajímaly. Pak jsme se všichni společně přesunuli do kaple, kde jsme měli společnou adoraci. S Aničkou a Radovanem jsme se rozloučili a čekalo nás překvapení. Ještě jeden pár, a to manželé Bártkovi z Blažovic. I od nich jsme se do-

zvěděli spoustu věcí, které nás zajímaly. I s nimi jsme se večer rozloučili. Nechtělo se nám ještě spát, a tak jsme si povídali snad do půlnoci. Pak jsme konečně všichni usnuli.

Druhý den ráno jsme měli společnou mši a po ní snídani. Vždycky v mezichvilce jsme představovali své biřmovací patrony. Někdo o něm přečetl článek, co si vyhledal, někteří jej zase představovali tvůrčím způsobem a to třeba scénkou nebo básní. Nejlepší představení bylo odměněno sladkostí.

Potom jsme se vydali na výlet do nedalekého Ronova podívat se do kaple sv. Antonína na fresky od slavného autora K. F. Töppera. Ten je autorem např. fresky na klenbě v Jarměřicích nad Rokytou. Po prohlédnutí a krátkém výkladu kaplana z Osové Bítýšky jsme se vydali zase zpět na faru. Po obědě jsme shlédli zajímavý film Most a pomalu se začali balit, abychom stihli zpáteční vlak domů.

Všichni jsme si odvezli spoustu zážitků, na které budeme rádi vzpomínat.

*Kamila Kubínková*

## Biřmovanecký víkend

Jednoho dne jsme odjeli na biřmovanecký víkend směr Fryšava. Během těchto dnů jsme zažili mnoho duchovních, zábavných, ale i pracovních zážitků. Posilili jsme se ve víře. Vyslechli si spoustu zajímavých informací. Poznali jsme se lépe mezi sebou. Tento víkend byl určitě užitečný a všichni jsme si ho nějak užili.

*Anna Benešová*



## Vycházka k blažovickým křížům

### Všechno chce svůj čas

Od Jendy Kašpaříka jsem řadu let věděl, že by rád uspořádal sérii vycházek za poznáním našeho katastru s místopisným, přírodovědeckým a historickým zaměřením. Bohužel se nepodařilo projekt uskutečnit, asi proto přišel s variantou této vycházky k blažovickým křížům. Byla inspirována P. Soukopem a jeho farní soutěží ve znalosti nápisů na jednotlivých křížích. Do jejího scénáře zasáhla šťastná náhoda. Někdy koncem zimy minulého roku pan Bohumil Robeš

„křtil“ svoji novou knihu Věčný prolog. Na této akci vznikla myšlenka spojit jej s naší paní kronikářkou paní Radmilou Tužínovou, pan Robeš je totiž mimo jiné také kronikářem Holubic. Termíny setkání se stále komplikovaly, až se sešly v jeden den. Byl tedy pozván na vycházku a překvapil nás svojí věcností, skromností i verši. Následná debata s ním a s paní kronikářkou o jeho knize a o životě byla příjemným zakončením nedělního odpoledne. O panu Robešovi jsem mnohé věděl, věděl jsem, že byl za-

vřený, ale mnohé jsem si musel po osobním setkání s ním a po přečtení zmíněné knížky opravit a doplnit. Jeho práh odolnosti vůči zvůli byl více než obdivuhodný!

Přečtete si ji, věnoval ji do naší farní knihovny a bude vždy aktuální, půjde-li o svobodu.

Nepochybně i dnes jde o svobodu. Vyráčí se důvěra v politiku a politiky. Z mnoha stran přichází mnoho informací, které nemusí být vždy pravdivé, mnozí zlehčují období komunistické nadvlády a jiní hledají v jiných náboženských okruzích. Nezbyvá, než být stále ve střehu.

*Jiří Nohel*



### P. Josef Martínek

Před 50 lety – 29. května 1962 ve věku 75 let zemřel P. Josef Martínek – kněz, učitel, hudební skladatel, varhaník – žák Leoše Janáčka. Působil jako docent církevního zpěvu v brněnském alumnátě a ředitel kůru u sv. Michala, kde založil Cyrilskou jednotu. Složil několik mší a řadu příležitostních církevních skladeb.

Pan profesor bydlel v rodinné vilce v Praci a dlouhá léta sloužil v Blažovicích nedělní mše svaté střídavě s P. Mačkalem. Krom toho usilovně pečoval o chrámový zpěv a hudbu v našem kostele – v kázáních objasňoval význam lidového zpěvu a dbal na jeho kvalitu. Po odchodu profesionálního varhaníka pana Vladimíra Babušíka vychovával náhradní varhaníky (toho jsem také ochotně využil a absolvoval v Praci privátní výuku harmonie).

Chrámový sbor nacvičoval s pomocí pana profesora často jeho skladby (o svátcích s doprovodem orchestru) a své nové mše nacvičoval souběžně v Blažovicích, ve Slavkově a v Praci, které potom spojené sbory „vyvázely“ do různých míst republiky – Slavkov, sv. Hostýn, brněnské kostely...

*Jan Kašpařík, foto z farní kroniky*

## Zlaté hory (17.–22. 7. 2011)

Byla krásná slunečná neděle. Sešli jsme se jako skupina 6 poutníků (Lucie Paulíková, Tereza Kalábová, Markéta Řičánková, Jan Štefaník (Radkov), Ondřej Lupač (Radkov) a pan farář) v Brně na hlavním nádraží a odjeli do Rychlebských hor. Jelikož nám ujel autobus, naše první pěší trasa vedla do Bílé Vody, kde jsme měli domluvený nocleh na zahradě. Když jsme se kolem páté hodiny probudili s mokřými nejen spacáky, ale i hlavami, hodní pracovníci nám dovolili dospat noc v předsíni. Po probuzení jsme odešli na mši svatou, na které jsme Pánu Bohu přednesli své úmysly. Za nocleh jsme se chtěli odvděčit, a tak jsme se nabídli, že jim s něčím pomůžeme. Kluci šli kosit trávu, holky pomohly s zehlením a v kuchyni. Odpoledne jsme navštívili výrobnu lázeňských oplatků a hostií. Toho dne nás čekal první výstup – naše oblíbená Borůvková hora. Celá cesta

byla zatím ještě s úsměvem na tváři, protože nás nic nebolelo. To se ovšem změnilo další den, kdy nás čekal výstup na nejvyšší horu Rychlebských hor, a sice Smrk (asi 1100 m n. m.). Ze zdravotních důvodů jsme se v půli cesty museli vrátit a zamířit k vodopádům.

Naše těšení na již zmíněný Smrk bylo tak veliké, že jsme se další den odhodlali tam přece jen zajít a vychutnat si krásu okolí. Výstup nebyl tak náročný, jak jsme očekávali. Vrcholem Smrku jsme byli opravdu nadšení a nebylo to jen kvůli tomu, že tam byly statisíce borůvek. Ten den nás čekal ještě jeden vrchol, a to Lví hora. Na naší pouti bylo dalších malých i velkých výstupů ještě několik, ale myslím, že mnohem zajímavější bude napsat o předposlední noci. Bylo kolem desáté hodiny večer a my jsme pořád nemohli najít vhodné místo na nocleh. Asi po půl hodině jsme si i ve

tmě všimli schované chaloupky, před kterou jsme si tedy ustlali. Ve čtyři hodiny ráno nás vzbudil déšť. Řekli jsme si, že se to vyřeší tím, že na sebe hodíme plachtu. Omyl. Z plachty nám voda tekla přímo do spacáků. V pět hodin jsme se sbalili a šli hledat přístřešek. Štěstí nám přálo. O pár kilometrů dál jsme ho našli. Udělali jsme si polévku a čaj. Byl pro nás velký problém najít suché oblečení. Po několika hodinách čekání nám došlo, že déšť asi hned tak nepřestane. Sebrali jsme odhodlání a vyrazili do cíle, kterým je kostel Panny Marie Pomocné. Po několika hodinách neustálého deště jsme dorazili. Byli jsme šťastní. Ano, bylo to z toho důvodu, že jsme konečně byli v suchu a teple, ale měli jsme i jeden další důvod se radovat.

I přes nevlídné počasí po celý den jsme se nevzdali a přinesli naše úmysly do cíle. Určitě by se nám tahle pouť nezdařila tak dobře bez Boží pomoci a milosti.

*Lucie Paulíková*



# Mládež se sejde ve Žďáru nad Sázavou

## CO ZNAMENÁ CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Je to akce pro velké množství mladých věřících. V programu jsou zastoupeny duchovní, ale i kulturní, sportovní a sociální aktivity. Každý účastník si může naplánovat program podle své chuti. Ubytování není luxusní, spíše se v různých školách na karimatkách a stravuje se nějakou „balíčkovou“ stravou. Ale tyto podmínky vůbec nejsou na škodu, spíše lidi sblížují a podporují navázání kontaktů s lidmi na sousední karimatce. Pro účast na setkání si nemusí být člověk vůbec jistý tím čemu, a jak věří. Možná, že tam zjistí, že víra může být něco normálního, osobního a třeba úplně jiného, než si myslel doposud.

## PROČ JET DO ŽĎÁRU

Co z toho člověk bude mít, když pojedete na jakési setkání? No třeba zjistí, že nepatří mezi posledních deset mladých, kteří ještě chodí do kostela, ale že jen v ČR je takových lidiček několik tisíc.

Zjistí, že ta víra, ty mše, adorace... nemusí být vůbec nuda, ale někdy pořádně dobrodružství. Možná taky najde hromadu kamarádů, se kterými se dá bavit i o jiných tématech než o alkoholu, sexu a penězích. Poslechne si pár dost dobrých kapel. A hlavně nesedí doma na zadku, ale prožije jednou něco úplně jiného než obyčejně.

Pokud jste rodiče a máte doma mládežníka mezi 14 a 30 lety, který by mohl na setkání jet, každopádně se ho snažte podpořit, nebo možná i trochu postrčit. Protože je to jeden z nejsnadnějších způsobů jak mu umožnit získání slušných kamarádů a přiblížit setkání s živou vírou.

## ŽĎÁR 2002

Prázdniny roku 2002 pro mě byly tak trochu přelomové, tedy především pro mou víru. Bylo mi 16 let a dostala jsem se, možná omylem, poprvé na duchovní obnovu pro mládež na Vranově u Brna. A to byla pecka. Zjistila jsem tam, že je spousta veselých mladých věřících lidí, se kterými je sranda a kteří se také do-

káží ztišit a modlit. A toto zjištění jsem si potvrdila ještě v daleko větším měřítku o pár týdnů později na setkání ve Žďáru nad Sázavou. Po deseti letech už jsou mé vzpomínky dost rozostřené, ale co mi zůstalo v paměti, jsou dva kříže. Ten první věnoval papež Jan Pavel II. mládeži a putuje po celé zeměkouli na světová setkání mládeže (WYD). My jsme tehdy měli vzácnou příležitost ho vidět zblízka a moci se ho dotknout. Na to jsem vzpomínala v roce 2005 v Kolíně nad Rýnem i 2011 v Madridu, když jsem ho viděla jen z veliké dálky, ale blízko Svatého otce. Druhý kříž je v jednom žďárském kostele. Vždy když jsem na něj pohlédla, vybavila se mi věta z křížové cesty „Stal se posledním z lidí, Muž Bolesti.“ Ukřižovaný Ježíš je na něm opravdu hodně zmučený a „nemá podobu ani krásu“, ale jeho ruce ani nohy nejsou přibity hřeby, vypadá to, jakoby rozevíral náruč a zval člověka na svoje srdce. Na kříži ho drží vlastně jen láska k nám, abychom my mohli mít život věčný.

*Jana Řezáčová*

## Setkání mládeže ve Žďáru nad Sázavou 2002

Jednička v letopočtu nevypadla omylem, před deseti lety bylo setkání na stejném místě. Bylo to jediné setkání mládeže, kterého jsem se účastnil. Pamatuji si naprosto přesně, že se začátkem tohoto setkání začaly i povodně. Žďáru se moc nedotkly, byla zatopená „jen“ louka, kde mělo setkání probíhat a náš vojenský stanový tábor. Po postavení nového pódia na náhradním místě už probíhalo vše bez komplikací. Na setkání vzpomínám dodnes. Věřím, že i to letošní bude nezapomenutelným zážitkem (tím nemyslím povodně), a proto se připojuji k pozvání všech mladých z naší farnosti. *o. Josef Rybecký*

## Vidím...

Na Moravě leží poblíž sebe v trojúhelníku tři velká mariánská poutní místa. Vranov, Sloup a Křtiny. Odedávna chodili lidé do těchto chrámů na pěší poutě. Jednou přišla do chrámu ve Křtinách mladá maminka s malým synem Františkem, který byl slepý. Poklekl v modlitbách před oltářem. Po hodině maminka říká: „Františku, co vidíš?“ „Nevidím nic“, odpověděl František. Klečeli a modlili se dál. Po hodině se ho zeptala znovu a pak zase. Po čtyřech hodinách maminka opakovala znovu svou otázku: „Františku, co vidíš?“ A vtom František zajásal: „Vidím krásnou paní!“

Až vyrostl, stal se František Zouhar knězem. Také jeho pět bratrů bylo vysvěceno na kněze. Příběh, který se udál jeho babičce a strýci, vyprávěl v kázání při poutní mši svaté v neděli 4. září 2011 na svatém kopečku u Mikulova děkan hodonnýnský, rodák ze Senetářova, P. Josef Zouhar.

*Marta Kalábová*

14. – 19. 8. 2012

„Ovocem Ducha je láska, radost a pokoj...“ (Gal 5,22)

# 5. celostátní setkání mládeže

## Žďár nad Sázavou

zdar2012.signal.cz




18. 8. 2012 Pout' rodin

Pořádá: Asociace křesťanských sdružení mládeže o.s. a Sekce pro mládež ČBK



## Byla jsem v Madridu

Co pro mě znamenalo setkání v Madridu? Zkusila jsem vybrat několik postřehů

### CO PŘEDCHÁZELO

Moje rozhodování, zda mám putovat do Madridu, bylo velmi náročné. Přihlášku jsem odesílala na poslední chvíli a netušila jsem, jak to všechno dopadne. Nevěděla jsem, jestli dostanu dovolenou a jestli zvládnu našetřit potřebnou částku. Měla jsem strach jet sama do cizí země a vzpomínala jsem na všechny náročné okamžiky na setkání v Kolíně nad Rýnem. Byl to takový skok do neznáma. Ale naučil mě, že pokud se opravdově svěřím do Boží náruče, nenechá mě natlouci si pusou.

### NIKOHO NEZNÁM

Poté co se mi podařilo vyřešit finance a dovolenou, mou největší obavou bylo to, že tam nikoho neznám. Jak se tam domluví, když španělsky neumím ani pípnout? Když se k někomu přidám, nebude mě považovat za nějakého otravu? Nakonec jsem si tam bez problémů našla přátele a s některými jsme stále v kontaktu. No prostě... ve víře člověk není nikdy sám.

### FESTIVAL

Samotný program v Madridu byl různorodý a každý si mohl vybrat, na co měl chuť. V rámci festivalu mládeže byly připraveny různé modlitby, představení, koncerty, výstavy, adorace, atd. Co konkrétního jsem dělala já, si mohou zájemci přečíst na: <http://rafael.signal.cz/1109/pan-se-staral>.

### NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Ze čtyř dnů strávených v ulicích Madridu pro mě bylo nejdůležitější nalezení tichého kostela v předlidněném Madridu, přijetí svatého přijímání na oficiální zahajovací mši svaté a apoštolské požehnání pro nepřehledný dav lidí v rozpálených



ulicích. Vděčná jsem také za celý český program a za možnost vykonat svátost smíření v češtině.

### CUATRO VIENTOS

Závěrečný program na letišti byl velmi silným zážitkem, i když k němu patřilo velké fyzické a psychické vypětí. V souvislosti se setkáním v Madridu budu asi vždycky vzpomínat na to, jak jsme s kamarádkou seděly pod jedním deštníkem v kaluži vody, ale také na neuvěřitelné ztišení dvoumilionového davu před Nejsvětější Svátostí.

### VDĚČNOST

Na závěr bych chtěla říct, že jsem vděčná Svatému otci, že mě pozval, stejně jako všechny mladé lidi na celém světě, abychom v Kristu zapustili kořeny, na Něm postavili základy a pevně se drželi víry. A z celého srdce děkuji Pánu, že se o mě postaral před, během i po setkání a dal mi poznat, že mě má rád a že mu na mně záleží.

*Jana Řezáčová,  
foto autorka článku*







## 130. výročí posvěcení tvaroženského kostela

V neděli 9. října 2011 to bylo přesně na den 130 let od posvěcení tvaroženského kostela. Taková událost nemůže zůstat bez povšimnutí, vřady 120 let to byl farní kostel také všech blažovických. Celý víkend jsme prožili slavnostně a podobným způsobem jako 10. výročí založení blažovické farnosti. V pátek slavil mši svatou a slavnostní kázání o Panně Marii a o ženské spiritualitě pronesl otec Pavel Konzbul, spirituál biskupského gymnázia. Pak následovala celonoční adorace vedená nejrůznějšími skupinami – dětmi, seniory, blažovickými, katechetkami, akolyty a mládeží. Od jedné hodiny byla tichá. V sobotu ráno jsme adoraci zakončili požehnáním a večer byla mše svatá jako obvykle. V neděli oslavy vyvrcholily. Hrubou (mši svatou v 10.45) slavil otec Jan Nekuda. V promluvě nás povzbudil a nepochybuji, že hojnou účastí jsme ho povzbudili i my. U oltáře byl s námi ještě otec Josef Vlček. Po mši svaté otec Jan požehnal obnovený kříž v Hlinkách. Oslavy jsme zakončili v neděli večer říjnovou pobožností.

K pochvale vás blažovických chci podotknout, že jste se v hojném počtu zúčastnili a podpořili svou „rodnou“ farnost. Zejména oceňuji účast na noční adoraci a to i v těch nejméně atraktivních hodinách.

*o. Josef, foto www.stránky obce Tvarožná*

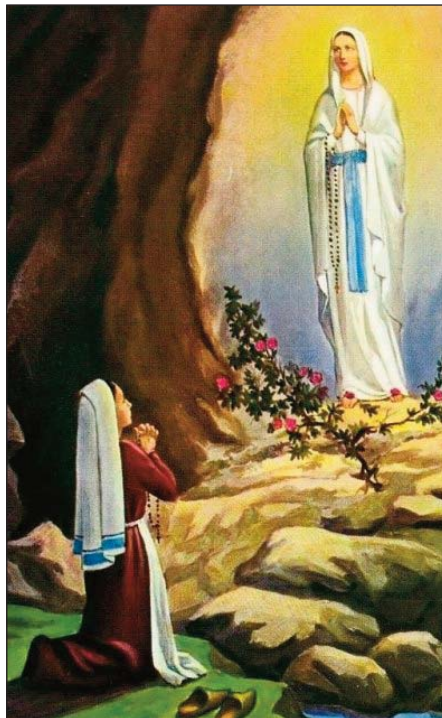


## Cesta do Lurd

Po třiceti letech společného života se člověk rád ohlédne za dosavadním soužitím a k jubileu se snaží partnera potěšit nějakým dárkem. Někdo volí zlato, jiný exotické dovolené nebo jiné atraktivní dárky. Navzdory uspěchané a materialistické době, nebo možná právě díky ní, jsme si s manželkou darovali společnou pouť na poutní místa zjevení Panny Marie – La Salette a Lourds.

Cesta v klimatizovaném, moderním autobuse se určitě nedá srovnat s útrapami pěších poutníků, ale zážitky z poutního společenství, jehož duchovním vůdcem byl otec Pavel Kopecký, nám určitě nesnížila.

Naše cesta vedla přes Rozvadov, Norimberk, Karlsruhe, Basilej, Lion a Grenoble do alpského poutního místa La Salette. Patnáctikilometrové stoupání po úzké silnici zpestřovala svým vyprávěním jedna z poutnic, která tuto cestu absolvovala na kole. Nádherná katedrála stojí na úpatí hory Gargas, která se vypíná do nadmořské výšky 2207 m nad mořem. I po náročném cestě zvolila vět-



šina poutníků výstup na její vrchol, kde jim byl odměnou pohled na nádherné scenérie francouzských Alp i celého poutního areálu. Večerní mše svatá i následný světelný průvod byly duchovní tečkou za druhým poutním dnem.

Na rozdíl od klidného, vysokohorského střediska La Salette jsou Lourds rušným městem. Tisíce poutníků přicházejí s vírou v uzdravení duše i těla. Zážitky z podvečerních světelných průvodů, kde píseň Ave Maria zazněla i v češtině, nebo mezinárodní mše svatá v podzemní bazilice Pia X pro 25 000 lidí, kterou celebroidal kardinál Paolo Romero z Palerma, patřily k těm nejsilnějším. Při koupeli v lurdské vodě jsme přednášeli nejen osobní prosby, ale i prosby svých blízkých, které jsme zanechali doma. Při prohlídce města jsme navštívili nejen dům a školu, kam svatá Bernadetta chodila, ale mimo jiné také místo, kde měla cíl jedna z etap slavného cyklistického závodu Tour de France.

Na zpáteční cestě jsme měli zastávku v městečku Ars, kde působil patron kněz svatý J. M. Vianney. U jeho hrobu jsme měli poslední mši svatou naší pouti.

Děkujeme všem, se kterými jsme měli možnost absolvovat tuto duchovní pouť, na které si člověk uvědomí, že i v dnešním světě existují jiné hodnoty než ty, které dnešní svět vydává za své priority.

*Manželé  
Ludmila a František Kubínkovi*

**Poznámka:** Autorem básničky na první straně je Karel Paulík, zvaný Pecák, syn Marie a Františka Paulíkových (Francákových) narozený kolem roku 1920 v Blažovicích. Tuto báseň daroval blažovické holičce paní Anežce Klaškové, která ji darovala paní Plevové. Díky tomu se báseň dochovala dodnes.

*redakce*



## Podzimní putování do Křtin

Letos jsme k Panně Marii křtinské putovali později než jiné roky. Barevnou krásu podzimní přírody lesů nahradila jinovatka, která vykouzlila v přírodě takovou nádheru, jakou jsme prozatím na žádné pěší pouti nezažili. Na všech cestách i pěšinách to klouzalo. Pády, které někdy vypadaly hrozivě, se obešly bez následků. Postižený se vždy zvednul a pokračoval v cestě dál. Za to můžeme poděkovat Panně Marii, kterou jsme na začátku naší poutě prosili, aby nás provázela.

U kapličky v Mokré bylo první zastavení spojené s duchovní obnovou. Další zastavení bylo u kříže nad Mokrou, který nechal postavit P. Václav Kosmák. Odtud jsme putovali lesem ke kříži nad Říčkami. Před křížem je kamenný oltář, který krásu tohoto místa ještě umocňuje. Při desátku růžence jsem vzpomínal na blažovické farníky, kteří sem také chodili a již mezi námi nejsou. Cesta nás vedla kolem jeskyně Pekárna až k ochozskému kostelu. Zde jsme chvíli



Zastavení u kříže

Foto: Alois Kaláb

odpočinku spojili s obcerstvením. Dále jsme putovali lesem až ke studánce před Křtinami. Text na kamenném podstavci připomíná památku 50. výročí kněžství P. Tomáše Prnky, křtinského duchovního správce. V poledne jsme doputovali do křtinského chrámu, kde nás uvítal P. Prnka. Společně s dalšími poutníky

z našich farností jsme pak slavili mši svatou. Poděkovali jsme za všechno, co je nám dopřáno a položili jsme před oltář své prosby a úmysly. Po skončení mše svaté, posílení jídlem, jsme se vydali ve zmenšené skupině na zpáteční cestu.

Vladimír Kuklínek

## Vzpomínky na křtinské poutě

Na poutě do Křtin chodím nebo jezdím již více jak 60 roků. Poprvé jsem se vezl na bryčce spolu s rodinou Kalábovou. Další poutě již byly náročnější. S maminkou jsme jeli na kole do Tvarožné a odtud pěšky do Křtin a potom i zpět.

Od tvaroženského kostela vycházelo procesí seřazené od nejmenších až po dospělé. Bíle oblečené družičky nesly sochu Panny Marie. Pan farář nás vyprovázel za zvuků zvonů, hudby a mariánských písní. Za vesnicí se s námi rozloučil, socha Panny Marie i s nosítky byla naložena na přistavený povoz, na který nasedli také muzikanti, a celé procesí se vydalo směrem na Mokrou. Cestou jsme se modlili růžencem. Při průchodu vesnicemi byl růžencem nahra-

zen mariánskými písněmi, ke kterým vyhrávala kapela. Vzpomínám si, že při příchodu do Mokré nás vítával zvuk zvonu z kapličky na návsi. Poutníci vždy říkali: „Pan Zouhar na nás nezapomněl, už nás vítá“. Zde bývalo malé zastavení, které se dodržuje i v dnešní době. Připojením dalších farníků se celé procesí rozrostlo někdy až přes osmdesát poutníků. Z Mokré pokračovali pěší poutníci přes Říčky a nezapomenutelný kopec „Baba“ (pro nás kluky to byl vždy velký zážitek) směrem na Ochoz. Před Ochozí na nás již čekali muzikanti, a tak zpívající za doprovodu hudby jsme vešli do obce. Pan Otruba, majitel místního hostince, nás již vyhlížel a zval dovnitř. Vždy již měl nachystanou polévku, pro starší pivo a pro nás kluky limonádu. Další zážitek, na který se nezapomíná. Po obcerstvení jsme se vydali lesní cestou přes vá-

penku až ke kapličce na kopci mezi Březinou a Křtinami, kde bylo poslední zastavení s vybíráním do klobouku na muzikanty. A opět lesní cestou až na okraj Křtin, kde již na nás čekali muzikanti. Po seřazení se procesí dalo směrem ke křtinskému chrámu - „Perle Moravy“, jak říká P. Prnka. Zde bylo každé procesí uvítáno a odvedeno až před samotný oltář místním duchovním správcem. Během hlavní pouti na Svatodušní svátky se zde vždy scházívalo několik procesí, které vždy doprovázeli hudebníci. Ti pak za polední pauzy hrávali ve dvoře místního hostince. Pout, to byla mše svatá, nezbytný polední odpočinek a odpolední požehnání. Z kostela jsme odcházeli zpívající za doprovodu hudby „couváním“. Domů jsme se vraceli plni dojmů a zážitků. S blížícím se koncem pěší poutě těm nejmenším někdy ubývaly síly, a tak povoz byl vždy vítaným odpočinkem. Před Tvarožnou nad cihelnou nás vždy čekali ti, co se celodenních poutí nemohli zúčastnit. Doprovodili nás do kostela, odkud jsme ráno vycházeli.

Za obnovení této i dalších pěších poutí, které jsou vedeny ve stopách Šebestiána Kubínka, patří upřímné poděkování našim duchovním správcům P. Nekudovi a P. Rybeckému.

Vladimír Kuklínek,

Foto fotogalerie městyse Křtiny





## Lomec autobusem

Stalo se dobrou tradicí, že za pěšími poutníky vyjedou další poutníci z našich farností autobusem.

V sobotu 20. srpna v 6 hodin vyjel autobus z Mokré, přes Velatice, Tvaroznou a Blažovice směr jižní Čechy – Tábor. Do Tábora jsme dorazili přesně podle plánu těsně před devátou hodinou.

### TÁBOR – POUTNÍ MÍSTO KLOKOTY

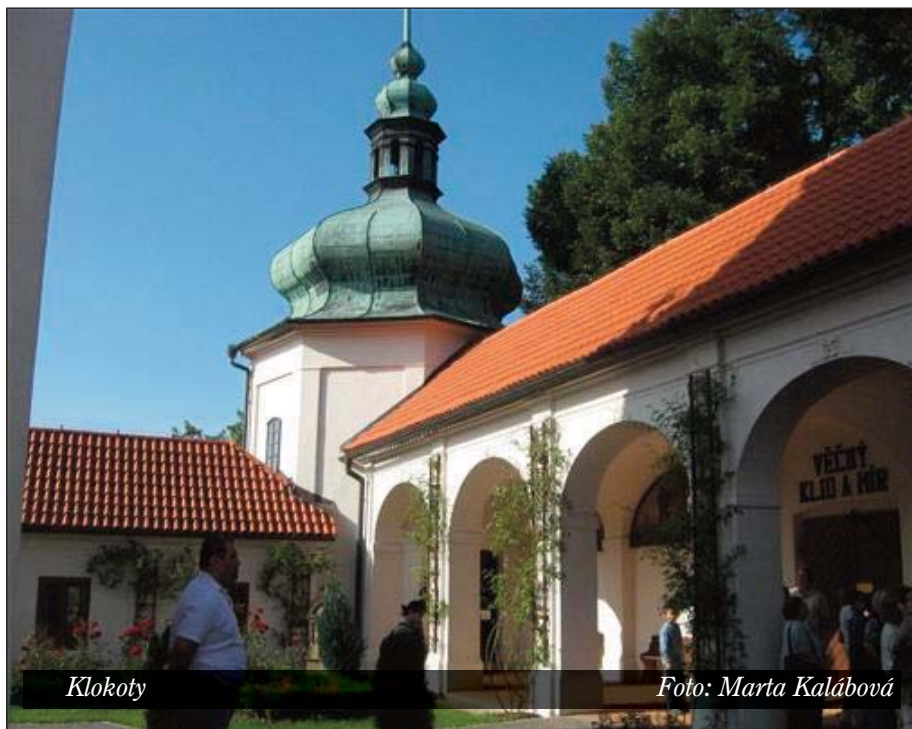
V areálu tábořského poutního místa Klokovy nás již očekával P. Karel Zaiser, OMI. Otec Zaiser pochází z Rakouska. Již 20 let žije v České republice. Nejprve sloužil ve Veselí, poté v Kroměříži. Mluvil plynule česky, s lehkým přízvukem, který prozrazoval, že je cizinec. Provedl nás kostelem i areálem a povyprávěl historii tohoto známého poutního místa. Kostel Nanebevzetí Panny Marie a klášter vznikly na místě bývalého gotického farního kostela, o kterém existují písemné zmínky už od 13. století.

Několik zajímavostí z historie:

„... Fara v Klokově je připomínána již v roce 1356. Od roku 1389 zde prý byl duchovním Mikuláš Žižka (†1415), jehož historik August Sedláček popisuje jako bratra husitského vůdce Jana Žižky. Klokovy byly jedním z center husitského adamiťského hnutí založeného v Čechách francouzským knězem Adamem Rohanem z Pikardie. Postupem času se adamiťské hnutí v Klokově odklonilo od původní verze „čisté orgie“ a pod vedením Petra Kániše a Burjana Strause se zřejmě v Klokově prosadila homosexualita. To Žižka nechtěl trpět. V roce 1421 asi 70 homosexuálů zatkl a nechal je v klokovské faře upálit. V trávníku navesi v městské části Tábor-Klokovy je památník husitské netolerance – velký kámen s nápisem *Táborští pikarti 1421 – 1996*... V roce 1950 byli zdejší duchovní správci násilně odvečeni a klášter zrušen. Navzdory všemu Klokovy stojí dodnes, staré křivdy byly dávno zapomenuty a poutníci sem přicházejí pro to, že podle pověstí se u zdejšího pramene „Dobré vody“ zjevovala Panna Maria.“ (podle Olgy Čadilové).

### VODŇANY

Další zastávka byla ve Vodňanech, kde jsme měli předem zajištěn oběd. Zastávka se „trošku“ protáhla. V restauraci zjistili, že není jednoduché uvařit tolik obědů. Někteří z nás čekali na jídlo i dvě



Klokovy

Foto: Marta Kalábová

hodiny. Naštěstí byl začátek mše svaté na Lomci posunut až na 15 hodin. Ve Vodňanech jsme měli domluvenu schůzku se saleziánem P. Bohuslavem Richterem, který kdysi jezdil ze Šlapanic do Blažovic sloužit mše svaté pro děti. Možná si ještě pamatujete, že Lomec je jeho rodná farnost. O Lomci (říkával mu Lomeček) často mluvil. Naštěstí se ukázalo, že ve Vodňanech je farrářem jeho přítel, a tak ti šťastnější (ti, co nečekali tak dlouho na oběd) si mohli prohlédnout zdejší kostel. A bylo na co se dívat. Malby v kostele jsou provedeny podle návrhu Mikoláše Alše.

### LOMEC

Na Lomec jsme dorazili v půl třetí. Pěší poutníci na nás jako vždy již čekali na místě. Potom nám otec Bohuš vyprávěl historii Lomce. „Říká se, že když Bůh tvořil svět, na Lomečku se zastavil o trošku déle“, usmíval se P. Bohuš. A všichni jsme mu v té chvíli rozuměli.

P. Bohuš zavzpomínal na den, kdy stál jako jáhen poprvé v blažovickém kostele: „Plný kostel, a těch dětí! V ten moment mi napadlo: Co jim mám já, člověk pocházející přímo z centra husitských Čech vykládat!“ (A my Blažováci víme, že toho bylo hodně a vzpomínáme dodnes.) „A tak jsem rád, že vám mohu nyní ukázat ty svoje husitské Čechy trochu jinak,“ usmíval se P. Bohuš.

Upozornil nás také na zajímavost dřevěné křížové cesty uvnitř kostela. Kdysi mu jedna poutnice řekla: „Již delší dobu si prohlížím páté, sedmé a de-

váté zastavení. Hrozně bych chtěla být jako ten Šimon. V pátém zastavení je vidět, jak moc mu vadí, že ho vojáci přinutili nést Kristův kříž. V sedmém zastavení, když Ježíš padá po druhé pod tíhou kříže, Šimon kříž nadlehčuje. Proměna Šimona vrcholí v zastavení devátém. Ježíš padá pod křížem potřetí. Voják se napřahuje, aby ho dítkami popohnal. Šimon jednou rukou drží těžký kříž, aby plnou vahou nedopadl na Ježíšova záda, a druhou nastavuje tak, aby ránu dítka zachytila jeho ruka a ne zmučený Kristus.“

Po mši svaté jsme si ještě hodinu nechali na prohlídku tohoto poutního místa. Mezi lavičkami v areálu u kostela svítily hlavičky dvou velkých hřibů. Rádová sestra z kláštera na Lomci se smála: „Ráno jsem jich zde posbírala pánáct. Tyto jsem nechala, aby se i ostatní pokochali.“ Trošku jsme ji podezírali, že je tam nechala, aby vyzkoušela poutníky (což jsme jí také řekli a smála se ještě víc).

Potom jsme šli procházkou kolem „moderní“ křížové cesty na lesní hřbitov, kde leží oba rodiče P. Bohuše. Nad bránou hřbitova byl velký nápis: „Leží nás tu plný hřbitov položený po boji, nechceš-li se pomodlit, nech nás aspoň v pokoji.“ No, neměl by takový nápis být na všech hřbitovech?

Blížil se večer a nám nezbylo, než se s touto oázou klidu rozloučit. Zbytek pěších poutníků spolu s P. Josefem nám zamávali a my jsme se vydali směrem k domovu.

Marta Kalábová



# Pěší pouť na Lomec u Vodňan 14.–20. srpna 2011

Lomec patří mezi nejproslulejší poutní místa v jižních Čechách. Každou první sobotu v letních měsících je zde pouť a 13. den v měsíci je zde tzv. Fatimský den. Stavěním kostelíka byl hrabě Filip Emanuel Buquoy, jenž ho dal na přání svého otce „postavit na způsob španělských kaplí“. Vysvěcen byl roku 1704. Uprostřed kostela stojí hlavní oltář, zmenšená kopie Berniniho oltáře v chrámu svatého Petra v Římě. Nad ním je zavěšen svatostánek v podobě lucerny. V dolní části svatostánku je uložena Nejsvětější Svátost, nad ní v zasklené schránce je malá soška Panny Marie. Do doby císaře Josefa II. zde bývali poustevníci – Ivanité. Budovy naproti kostelu dnes slouží jako klášter Kongregace Šedých sester sv. Františka.



pořádně hrálo. Po občerstvení těla i ducha jsme se vydali na další část úseku podél řeky Jihlavy. Pro tento úsek cesty bylo příznačné, že jsme zásadně nepoužívali lávku nebo most, vždy jsme napřed řeku přebrodivili a teprve v zápětí uviděli most. Když už jsme most náhodou použili, tak v opačném směru, čímž se nám podařilo trochu si zajít (místo do Řeznovic jsme směřovali na Novou Ves).

Naštěstí nás udivený náhodný polní šofér uvedl do reality a vrátil zpět k řece. Pak už jsme celkem bez problémů došli do údolí pod Templstýnem, kde jsme si trochu odpočinuli. Bylo kolem půl páté a sluníčko pořád páliło. Ještě jsme měli skoro třetinu cesty před sebou. Dál někteří pokračovali po žluté, většina však zvolila trochu delší trasu po zelené a červené – v obou směrech to však znamenalo vystoupat do okolních kopců zrovna ve chvíli, když se strhla bouřka. Terén byl velmi příhodný pro procházku za slunečného počasí, určitě nabízelo krásné výhledy, avšak za prudkého deště byl zejména pro „kolaře“ velmi náročný až nebezpečný. A viděli jsme jenom provazy vody. Kolem půl sedmé jsme se setkali s řidičem doprovodného vozidla asi dva km od Dukovan, pak následoval poslední asi osmikilometrový úprk za silného deště po silnici kolem jaderné elektrárny Dukovany až do Rouchovan, kde jsme kolem půl deváté spočinuli na místní faře. K večeri byl z domova připravený guláš a pórková polévka.

## ÚTERÝ 16. 8. 2011

Po včerejší náročné etapě jsme vstali trochu později. Při mši svaté v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie nám o. Josef připomněl, že je příznačné, že jsme o svátku Nanebevzetí Panny Marie doputovali do farnosti s tímto kostelem, což nám může připomenout, že nás Panna Maria provází nejen na této pěší pouti, ale i na celé pouti životem. Po snídani a požehnání na cestu od místního pana faráře jsme odešli kolem půl deváté směrem na západ. Za zády jsme nechali nejen osm věží dukovanské jaderné elektrárny, ale i Jihomoravský kraj, neboť nyní jsme již putovali Krajem Vysočina. Přes obce Radkovice a Příštpo, kde jsme si za poledního horka krátce odpočinuli, jsme putovali dál do Jaroměřic nad Rokytou. Zde nás čekala krátká prohlídka kostela zasvěceného sv. Markétě. Pak už jsme pokračovali dál (v 14.15) na Moravské Budějovice. Zde jsme si dopřáli nejen svačinku, ale i kapitolu. V půl páté jsme vyrazili na poslední část dnešní etapy – před sebou jsme měli ještě asi 22 kilometrů po silnici 152 (ta nás neopustila ani následující den). Únava už byla znát, a tak každý putoval, jak mu ještě zbývaly síly. U obce Dědice přišla radostná SMS oznamující narození Ondřeje Štefky, tak byl hned další podnět k díkům. Pokračovali jsme přes Třebelovice a se setměním jsme přišli k Jemnici. Závěr dnešní etapy se zdál nekonečný, neboť jsme procházeli novou výstavbou města a střed města s kostelem a farou jsme hledali spíš instinktivně. Tento den jsme doputovali až v devět večer. K večeri byla slepičí polévka, brambory a sekaná připravená z domova.

## NEDELE 14. 8. 2011

Po nalodění zavazadel do doprovodného vozidla a nezbytného požehnání na cestu vyrazíme krátce před půl čtvrtou po polní cestě do Prace. Z početného houfu poutníků se u Skalky většina vrátila domů a vykrytalizovala se skupina 20 pěších poutníků + řidiče doprovodného vozidla. Pokračovali jsme přes Praci do Kobylnic, dále kolem bažantnice do Sokolnic a kolem statku Vladimírov až do Otmarova, kde byla přestávka. A pak už jsme překročili dálnici a přes Rajhradice došli před osmou hodinou večerní do kláštera v Rajhradě. Někteří se ubytovali v připravených prostorách, asi třetina poutníků nocovala (nejen tuto noc) pod širákem. Večerní chvály jsme se modlili na trávě za chabého osvětlení baterek.

## PONDĚLÍ 15. 8. 2011

V pondělí jsme vstávali časně – v 4.45 ranní chvály, v 5.15 mše svatá v kostele sv. Petra a Pavla. Tento brzký start byl nutný ze dvou důvodů – čekal nás dlouhý úsek cesty a nechtěli jsme rušit denní program bratří v klášteře. Po snídani a úklidu jsme vyrazili v 6.50 hod. Většina šla přes Želešice a Hajany do Orechova, kde navštívila chráněnou dílnu „V růžovém sadu“, a pak už pokračovala přes Silůvky a Hlínu do Ivančic, kam jsme doputovali krátce po poledni. Sluníčko



Rodná ves za zády

Foto: Marta Řičánková



## STŘEDA 17. 8. 2011

Při ranní mši svaté v jemnickém kostele sv. Stanislava nás místní pan farář upozornil na osobnost místního rodáka – sochaře Jaroslava Šlezingerera, který v padesátých letech minulého století v drsných podmínkách trestaneckého tábora nucených prací v Ostrově – Vykmánově, vytvořil křížovou cestu, kterou zde mají vystavenou. Publikaci k ní jsme dostali darem. Vyšli jsme až v půl desáté, zato posílnění moudrým slovem a požehnáním na cestu. Asi za hodinu jsme již přešli do Jihočeského kraje a přes Staré Hobzí jsme doputovali do Slavonic, které k zastávce přímo vybízejí. Zdejší malebné náměstí jsme využili k delšímu odpočinku. Dále jsme asi v půl třetí odpoledne pokračovali přes Staré město pod Landštejnem (17.15 hod) až do Nové Bystřice (příchod po osmé večerní). Vzhledem k lehkým komplikacím s klíčem od fary (nacházel se v Jindřichově Hradci) bylo započato s vařením trochu později, ale i tentokrát jsme se dočkali večere v podobě gulášové polévky a leča. Kostel byl velký, pěkný, historický, ale duchovní správce v místě nebydlel, byla to trochu sprcha po předešlých živých farnostech – dýchlo na nás pohraničí.

## ČTVRTEK 18. 8. 2011

V rámci úklidu při odchodu se nám vzhledem k právě projíždějícím popelářům podařilo díky asertivitě pana Kukulínka zlikvidovat nejen naše odpadky, což nás potěšilo. Vyrazili jsme v 8 hodin po silnici, která nás dovedla až k lesnímu

hotelu. Zde byla upoutávka na nedávno obnovený most do údolí lásky, který byl za minulého režimu zrušen. Naše zvědavost byla větší než únava a tak jsme si tam odskočili. Byla to dřevěná asi 6 m dlouhá lávka přes potok, za nímž již bylo Rakousko. Dále jsme putovali lesem, minuli nejsevernější bod Rakouska a pak už hranice opustili a směřovali do vnitrozemí. Přes Mirochov a Žiteč jsme doputovali do Lutové, kde jsme si dopřáli za velkého horka krátký odpočinek. V těchto i dalších obcích, kterými jsme procházeli v pátek a v sobotu, jsme nasávali atmosféru jihočeské vesnice – rybník na návsi a typická selská stavení ve stylu jihočeského baroka. Další část cesty vedla opět po cestách a cyklostezkách, takže putování bylo i přes horko snesitelné. Do Třeboně jsme dorazili krátce po páté odpolední. Následovalo „rozvaření“ večere a v půl sedmé mše svatá. Místní pan farář nás velice mile přivítal a představil svým farníkům. Zřejmě na naši počest se při mši sv. zpívala píseň „Ejhle oltář Hospodinův září“. Protože jídlo ještě nebylo kvůli komplikacím varné desky hotové, „museli“ si pánové odskočit na pivo, ale vrátili se



Překonání řeky Jihlavy

Foto: Marta Řičánková

přesně ve smluvený čas. Podávala se hrachová polévka, kuře na čínský způsob a rýže (poněkud zajímavé konzistence). Byli jsme ubytováni v bývalém augustiniánském klášteře postaveném ve 14. století. Je to jednopatrová budova čtvercového půdorysu s křížovou chodbou, která se zachovala v téměř neporušené podobě. Zde jsme se po večeri pomodlili křížovou cestu. Pak už se křížová chodba zakódovala, takže spojení mezi kuchyní a prostorami určenými pro tento večer pro spaní žen fungovalo jen přes další zajímavé prostory tohoto historického objektu.

## PÁTEK 19. 8. 2011

Ráno jsme slavili v místním kostele mši svatou – tentokrát už sami. Požehnání na cestu nám místní duchovní správce udílel z okna v prvním patře – připadali jsme si jako na svatopetrském náměstí. Odcházeli jsme v devět hodin přes treboňské náměstí kolem Bertiných lázní, kde se léčí pohybové ústrojí. Zatím jsme však těchto služeb nevyužili. Záhy se nám sluníčko schovalo. U Dunajovic jsme si (již za vydatného deště) vykonali pobožnost křížové cesty. Bylo docela náročné mezi provazy deště najít některá zastavení (jedenácté jsme nenašli vůbec – snad příště). O. Josef podotkl, že s ním bývá křížová cesta skutečně křížová. Dále jsme pokračovali po silnici ještě chvíli v dešti, ale do Lišova už jsme přišli znovu se sluníčkem. Vybalili jsme svoje nohy, promočené boty a ponožky vedle kostela přímo naproti místní policejní stanici. Po přečtení další kapitoly jsme odbočili mimo silnici a pokračovali polem a lesem. V Borku se znovu zatáhlo a poslední dva kilometry jsme zažili další bouřku s větrem a kroupami, takže do



Jemnice

Foto: Marta Řičánková



Hosína jsme přišli asi v půl šesté odpoledne opět mokří. K večeři byla čočková polévka a tradiční poutní páteční jídlo – nudle s mákem. Při poslední večeři jsme si uvědomovali, že se již blížíme k cíli. To nás naplňovalo na jedné straně radostným očekáváním, na druhé straně až trochu lítostí, že něco pěkného končí. Při příležitosti blížícího se životního jubilea řidiče doprovodného vozidla Františka Paulíka jsme mu věnovali proutěné boty jako náš dík za věrnost, se kterou nás již třetí pěší pouť provází. Pak jsme ještě šli do místního novorománského kostela sv. Petra a Pavla na adoraci. Na kostelní vývěsce jsme poznali na fotkách z prvního svatého přijímání nám známého o. Bohuslava Richtera, který je mimo jiné i zdejší duchovním správcem.

## SOBOTA 20. 8. 2011

Ranní chvály v 4.45 hod., rychlá snídaně, odchod v 6 hodin. Za ranního kupření jsme vystoupali nad Hosín, čímž se nám otevřel pohled nejen na České Budějovice ale i zámek Hluboká nad Vltavou. Po překročení Vltavy jsme pokračovali dál přes obec Munice do Zlivu. Zde jsme si trošku pobloudili, neboť ne na všech mapách jsou cesty správně vyznačeny. Ve Zbudově jsme krátce odpočívali (někteří teprve snídali) a v půl jedenácté jsme za společné modlitby sv. růžence pokračovali dále přes Novosedly, kolem Nové hospody (zde zastávka nebyla) a Podeřístě. Na posledních pár kilometrech jsme vytáhli kancionály a přezpívali všechny sloky asi šesti mariánských písní a pak ještě další písničky z Hlaholu, které známe z paměti. Jako nadějně zpěváky je přitom nutno vyzvednout zejména Jendu Novotného a Zdeňka Severu. Při příchodu do cíle letošní poutě jsme zpívali (stejně jako při odchodu z Blažovic) Madonu, neboť každý z nás na této zemi poutníkem je k věčnosti a chceme-li dojít svého cíle, potřebujeme milosti. Hned po příchodu nám byla dopřána chvíle tichého spočinutí před svatostánkem. Pak už následovalo setkání s poutníky, kteří za námi přijeli autobusem, přednáška o. Bohuslava o historii zdejšího poutního místa a vyvrcholení poutě – mše svatá koncelebrovaná o. Josefem a o. Bohuslavem. Po ní Te Deum a požehnání na cestu zpět i do dalších všedních dnů. Pět poutníků se vydalo na zpáteční cestu na kolech, které cestou na Lomec tlačili.

Denně jsme se modlili ranní a večerní

chvály, po cestě různec na úmysl, které nám svěřili farníci. A každý poutník měl i své vlastní úmysly, se kterými se na pouť vydal – vždyť důvodů k díkům a prosbám máme všichni dost. Vzhledem k současné probíhajícímu světovému setkání mládeže se Svatým otcem v Madridu

byla hlavním úmyslem letošní poutě mládež. Prostřednictvím SMS jsme byli spojeni s Danielou Severovou a P. Nekudou, kteří se madridského setkání zúčastnili. O přestávkách jsme si četli životopis sv. Filipa Neriho.

Pěší poutě na Lomec se zúčastnili o. Josef Rybecký, Jan Novotný a Marie Novotná z Mokré, Zdeněk Severa a Antonín Poláček z Velatic, Anna Benešová z Brna, Petr Kachel z Vřesiny (diecéze ostravsko-opavská), Zdeněk Řičánek z Unkovic, Ludmila Boháčová z Jiříkovic, Zdislava Černá, Jiří Pleva, Petr Pleva, Jan Kašpařík, Vladimír Kuklínek, Pavel Paták, Eliška Švábenská, Jana Bártková, Marie Lhotská, František Paulík, Tomáš a Marta Řičánkovi z Blažovic. Nejmladší poutníci bylo dvanáct let, nejstaršímu poutníkově 74 roky.

Díky Bohu, že jsme mohli tuto pouť vykonat, kež z jejich plodů čerpáme sílu



Bývalý augustiánský klášter v Třeboní

Foto: Eliška Švábenská

do všedních dnů. Poděkování patří o. Josefovi za organizaci, Františku Paulíkovi za trpělivost, se kterou nás provázel, putující mládeži za udržování dobré nálady, všem poutníkům za společenství, vzájemnou pomoc a modlitbu. Díky všem, kdo nás přijali na nocleh a díky všem doma, kdo naši pouť provázeli ve svých modlitbách.

Marta Řičánková

Ještě bonus – veršovaná vzpomínka na nezapomenutelnou silnici:

*Silnice 152 –  
šli jsme po dni dny dva,  
asfaltová, aut dosti,  
řidičům jsme byli k zlosti.  
Ale tahle silnice  
dovedla nás do Nové Bystrice.  
Pak už byly cyklostezky  
v jižních Čechách bylo hezky.*



Cílová fotografie

Foto: Marta Řičánková



## Lomec - legenda o původu milostné sošky

Před léty žil v Nizozemí poblíž Bruselu rolník s těžce nemocnou manželkou. Aby mohl své nemocné ženě v zimě zatopit, pokácel na svém poli starý dub. Doma při štípání však našel do kmene zarostlou malou sošku Panny Marie. Na manželčino přání ji opravil. Jeho žena se pak před soškou modlila a byla uzdravena.

Poté, co se před soškou událo ještě několik dalších vyslyšení, vystavili ji kněží veřejně uctě. Výtěžek z darů posloužil zanedlouho k vystavění krásné kaple. Ze dřeva poraženého stromu byly vyřezávány další sošky, té původní velmi podobné a stejně zázračné. Tak se sláva sošky rozšířila po celém světě, dokonce ji prý uctívali i Indiáni v Americe. A právě jednu z oněch kopií dostal darem



od svého švagra i Karel Filip Buquoy. Jde o asi 20 cm vysokou, jemně řezanou sošku Panny Marie. V levé ruce drží Dítě Ježíše, v pravé ruce žezlo. V tom se liší od originálu, kde malý Ježíš spočívá na ruce pravé. Jezulátko obímá dlaní královské jablko.

### Bouře na moři

Hrabě Karel byl vědec a velký cestovatel. Protože je soška velmi malá, bral ji na svých cestách všude s sebou. Když roku 1685 plul z Říma do Španělska, zastihla loď prudká bouře a celé posádce hrozilo utonutí. Hrabě, tvář v tvář velikému nebezpečí, slíbil Bohu a jeho Matce, že budou-li zachráněni, postaví jako projev vděčnosti na svém panství v Čechách kostel a v něm na oltáři umístí

milostnou sošku. V tu chvíli se bouře uklidnila a všichni byli zachráněni.

Hrabě sošku uložil na svém sídle v Nových Hradech a v září 1690 se osobně vydal hledat vhodné místo pro stavbu nové kaple. Tři měsíce na to však zemřel, aniž svůj slib mohl splnit. Stačil jen najít vhodné místo – lomecký vrch. Na smrtelné posteli proto prosil své syny Emanuela a Alberta, aby dílo dokončili.

V roce 1817 našli řemeslníci při opravě střechy kostela ve věžní makovicí spis pojednávající o původu sošky. Vložil ho tam sám stavitel Emanuel Buquoy roku 1701. Pravdivost listiny potvrzuje podpisem Adam Hunger, tehdejší ředitel panství Libějovic, se svými úředníky. Česky ji opsal roku 1817 písař Pfühl, německy byla vepsána do farních pamětí knězem Reymannem.

Vybráno z [www.lomec.cz](http://www.lomec.cz)

Marta Kalábová,

foto z převzato z [www.lomec.cz](http://www.lomec.cz)

## Farní dovolená

V minulém roce jsme „vyrazili“ opět na Präbichl, kde jsme strávili již dvakrát farní dovolenou. Präbichl je horské sedlo 1116 m. n. m. Ze sedla je možno vystupovat přímo na hřebeny hned třemi směry. Horská chata je vybavena přesně podle našich potřeb – pro mladé a ještě mladší, kteří nepotřebují po túrách odpočívat, jsou v chatě zajímavá „zaměstnání“ jako ping-pong a kulečník.

Jak lze prožít den mezi vysokohorskými túrami zapasala do svého deníčku Danielka:

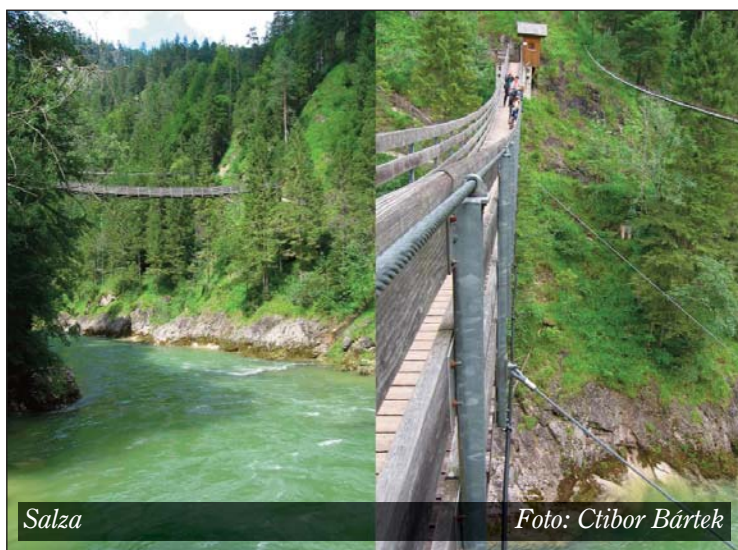
### Z DENÍKU DANIELY BÁRTKOVÉ

29. 7. 2011

Dnes jsme jeli docela dlouhou cestou až k vodopádům. Vstup byl přes vysoký provazový most přes řeku Salsu a museli jsme zaplatit vstupné. Šli jsme po různých cestičkách, můstcích, schodech, atd. Všude bylo plno vodopádů, potůčků, říček a byly nádherné. Tak jsme šli, dívali se, až jsme došli nahoru, kde byla taková malá chaloupka s několika stoly pro turisty na svačení. Po svačině jsme šli stejnou cestou zpátky. Dole jsme se z mostu dívali na vodáky, jak jeli na kajacích a raftech. Pak jsme sešli k řece. Tam jsme si namáčeli nohy, stavěli hrady a někteří vodáci skákali z můstku (asi 4 m vysoký). Přijelo tam několik vodáků a někteří byli i Češi. Potom jsme jeli na chatu na večeri. Po večeri byla mše svatá, a protože jsme přáli paní kuchařce ke kulatým narozeninám, každý dostal korneto a kousek rolády se šlehačkou. Byl to náš poslední večer, tak se pak přinesla ještě spousta brambůrek, vín a všeho možného. Pak jsme šli spát.

P. S. Jednalo se o vodopád Palfauer Wasserlochklamm nedaleko města Wildalpen.

Jan Kašpařík



Salza

Foto: Ctibor Bártek



Pod vrcholem

Foto: Lubomír Švábenský



## Proměny poutě - aneb - jak studený kámen zahoří - Svatý Hostýn 1. 10. 2011

Když v kostele poprvé zaznělo, že se pojedete na Hostýn, nic to se mnou neudělalo. Koneckonců oznámení tohoto typu, tedy, že se někam jede - taková slychávám během celého roku a беру to jako rutinu. Ale paradoxně už delší dobu jsem se prahl svést autobusem dál než jen do Šlapanic. A tak prvním impulzem, proč jsem se přihlásil, bylo právě toto. Asi si řeknete - dost pochybný důvod - jen abych se svezl, ale stalo se. A čas běžel dál, postupně jsem se dověděl, že budou autobusy dva a taky že nakonec pojedete i můj syn - to proto, že tam bude ministrovat. Už tato zpráva mě potěšila - on totiž původně nechtěl vůbec slyšet, že by měl jet. Posledních čtrnáct dní před poutí pro mě „bylo pracovně naplno“, stěhovali jsme sklad na nové místo a byli jsme v práci téměř „non-stop“. Musí vám být jasné, že pouť na Hostýn byla vítanou úlevou.

A pak to přišlo - sobota ráno - pohled z okna, který napovídal, že bude fajn počasí, sraz u autobusu. Tam jsem sedl mezi kluky ministranty - mimochodem veselá parta - obdivuji jejich souznění a rovnoprávnost mezi nimi bez ohledu na věk. První velký moment nastal, když pan farář zahájil modlitbu růžence - pro vlašného, téměř vyhaslého křesťana docela obtěžující - ovšem pak jsem si vzpomněl na svou babičku - ta mě totiž brávala na křesťanské zájezdy, kde desátek střídal desátek a jely se kostelácký singly - no to víte, pro malého devítiletého kluka - no luxus. Jenže babička je dnes u Pána a zůstaly po ní jen vzpomínky a velká láska a tak jsem se připojil k růženci - nakonec doma přece není čas a tak mě neubude - mimochodem byla to velice krásná modlitba.

Po růženci jsme s klukama vzpomínali na různé veselé filmy z televize a ejhle, Hostýn už je na dohled. Po výstupu z autobusu jsme šli ke kostelu, kde jsem zanechal synka s panem farářem a klukama ministrantama - vždyť je v dobré společnosti! Sám jsem šel udělat pár prvních fotek - nádherné podzimní malovánky na stromech v kombinaci s azurovou oblohou a sluníčkem vytvářely úžasné kouzlo Božího díla.

Netrvalo dlouho a byl čas jít na mši, moc jsem se na to netvářil, zvláště když jsem vešel dovnitř a všiml jsem si, že sedět stopro nebudu. Nejprve jsem našel místo na boku. Po chvíli jsem se přistihl,



jak poslouchám modlitbu růžence - co mě zaujalo? To souznění, ta síla, ten „hukot“! Bylo to krásné, jak ve včelím úlu, zdrávas hučel celým kostelem bez ohledu na to kdo odkud je, jsme přece jen jedna velká rodina.

Mše svatá byla nádherná - musel jsem stát celou dobu, ovšem nebyl čas vnímat bolavé nohy, promluva po evangeliu vyvolala ne jeden úsměv, v jednom momentě jsem měl chuť se od srdce zasmát, ale znáte to. Velice mě pomohlo slyšet, že problémy které řeším, stejně tak řeší ostatní a přišlo mi, jak kdyby kazatel mluvil přímo a jen ke mně. Vidět synka ministrovat při takovéto mši byla pro mě pocta - s hrdostí v srdci jsem jej sledoval. Po mši následoval „rozchod“. Každý šel, kam chtěl, a tak jsem šel i já. Navštívil jsem rozhlednu - dokonale vykreslené panorama okolní krajiny, sluncem zalité údolí pod námi a v dáli v mlze se ukazující pahorky. Krása Boží architektury mně prostě brala dech. A jsem tu a vidím to sám na vlastní oči, není to krása a důvod k díkům? Určitě ano! A opět vzpomínka na babičku - to díky ní jsem na Hostýn přijel už před mnoha lety. Tehdy už mrzlo a my šli velkou křížovou cestu - no záblo mě od noh a zima lezla pod bundu. A přece jsem za to dnes vděčný! Na lavičce ve stínu stromů jsem se „nadlábl“ a jal se pozorovat krajinu a fotit - a že zde bylo materiálu - podzim a jeho barevná paleta na stromech.

Ve svém rozjímání jsem se „srazil“ s dalšími našimi poutníky, dali jsme si - oni kávu - já polévku, ale hlavně jsme po-debatovali. A ejhle - ti lidé, co na mě pů-

sobili dojmem „kosteláků“, jsou vlastně docela obyčejní, co víc dokonce velice milí a vstřícní. Jak rád jsem toto zjištění přijal. Společně jsme se odebrali k vodní kapli, kde probíhala modlitba - upřímně - nechtělo se mně, a tak jsem si sedl opodál a jen sledoval - no a za chvíli i poslouchal - moc se mi líbila ta sehranost, ta jednota, to, že bylo jedno, kdo odkud je. Přemýšlel jsem o svých starostech a v uších mi zněly zdrávasy a písně k Panně Marii. Byl to velice krásný zážitek! O chvíli později následovala křížová cesta - ta byla posledním velkým zlomem - nejprve jsem se jí chtěl vyhnout, pak jsem si říkal - „Co tady budu kde dělat?“ A tak jsem se rozhodl, že se půjdu podívat a ještě něco nafotím. A tak jsem šel, nejprve zpovzdálí, pak jsem se přiblížil, pak jsem zapomněl fotit, začal poslouchat jednotlivá zastavení - slyšel jsem starosti svého života, co zastavení - to osobní oslovení toho co právě řeším a prožívám, a tak jsem nakonec i poklekal.

Co ještě dodat: v první řadě díky Pánu Bohu, Ježíši a Panně Marii, další díky panu Faltýnkovi za realizaci myšlenky, o. Josefovi za podporu a doprovod, všem poutníkům - ano - Vy všichni jste mi ukázali, jak je krásné mezi Vámi být. Vy všichni jste mi ukázali co je to jednota křesťanská a že Vaše srdce jsou otevřená! Díky Vám Všem!

Na úplný závěr: cesta domů proběhla v podobném duchu jak cesta tam - tedy opět růženec a písně - a hlavně hořící a ne již studený kámen!

*Martin Pošváv*





## Pozvánka na pouť do Medžugorje

Dne 24. 6. 1981 se začala zjevovat v Hercegovině Panna Maria a denní zjevení trvají dodnes. Mimořádný charakter zjevení podtrhují nesčetná obrácení, neutuchající množství poutníků a radostná atmosféra pokoje, kterou může zažít každý, kdo přijede s otevřeným srdcem.

Panna Maria se zjevuje jako Královna míru, protože nám chce pomoci k vnitřnímu pokoji i vnějšímu míru, tedy smíření s Bohem i se všemi lidmi. Proto nám přináší pět doporučení:

1. denní modlitbu růžence (modlitbu srdcem);
2. eucharistii (adorace a častá mše svatá);
3. Písmo svaté (denní četba a rozjímání);
4. půst (ve středu a v pátek, nejlépe o chlebu a vodě);
5. měsíční zpověď (obrácení).

Tato zjevení dosud církev neschválila, to je obvyklé teprve po skončení zjevení.

Srdečně Vás, milí bratři a sestry, zvu

k účasti na této pouti, kterou zahájíme v Medžugorji v den 95. výročí začátku zjevení Panny Marie ve Fatimě (13. 5. 1917). Jakýmsi vrcholem pouti bude svátek Nanebevstoupení Páně ve čtvrtek.

Pojedeme se modlit a přineseme oběti, abychom si na mimořádném místě vyprosili mimořádné milosti. Budeme prosit za sebe a své rodiny, za naše farnosti, za našeho faráře i na další úmysly, které předložíme Bohu skrze Pannu Marii.

Přihlašujte se co nejdříve – pomůžete tak s organizačním zajištěním pouti!

S přáním pokoje a všeho dobrého od Pána. *Jaromír Faltýnek, foto wikipedia*



**CESTOVNÍ KANCELÁŘ HLADKÝ**  
se sídlem v Brně-Lišni  
pořádá pro farnosti  
Blažovice a Tvarožná

### POUŤ DO MEDŽUGORJE

kteřá se koná  
od 12. do 19. května 2012

PODROBNÉ INFORMACE O POUTI:

odjezd autobusu 12. 5. 2012  
v poledne  
zastávky při cestě TAM: Maribor  
(mše svatá), Veprič (chorvatské  
Lurdy) a Makarska

cena je 2 250 Kč za cestu  
a 50 euro za ubytování  
(10 euro za osobu a noc)

- možnost zakoupit celodenní stravování v místě ubytování
- bohatý duchovní program ve spolupráci s farním úřadem (každý den mše svatá v českém jazyce, podle možností účast na přednáškách členů místních komunit, večerní modlitební program pro všechny poutníky)
- společný výstup na místo prvních zjevení a na kopec Křiževac

při přihlašování je třeba zaplatit zálohu 1.000 Kč a předložit platný cestovní pas!

Přihlašujte se v Blažovicích u pana Faltýnka (774 99 61 72) anebo ve Tvarožné u paní Ondráčkové (tel.: 608 421 391) nejpozději do 26. února

*Na farní dovolené v roce 2007 v Alpách se mně a mému vnukovi Danielovi udála příhoda, která mi tuto větu připomněla. Šli jsme z hřebenové pěší túry zpět k autu. Jak a co se stalo, si nepamatuji. Pamatuji si jen, že z bezvědomí mě probralo krupobití a následný liják. Ležel jsem na zemi a nevě-*

*děl, co se děje, co se stalo, ani kde se nacházíme. Rozhlédl jsem se. Vedle mě ležel v bezvědomí Dan. Za nějakou chvíli se mi ho podařilo probrat. Dan nebyl schopen samostatné chůze, musel jsem ho přidržovat. Za neustálého deště jsme došli k autu. Když si Dan v autě sundal čepici, ucítili jsme spáleninu. Byly to Danovy vlasy. Po návratu na chatu, jsme*

*zjistili další následky. Já spálenou hlavu, oba propálené ponožky, ohořelé okraje textilních vložek v pohorkách a vypálené otvory ve spodních částech nohou. Pochopili jsme, že jsme byli zasaženi bleskem. Po zbytek pobytu v Alpách tomu*

*odpovídala i naše chůze.*

*Jizva od blesku, kterou má Dan na hlavě,*

*mu bude tuhle příhodu připomínat po celý život. Při večerní mši svatě jsem děkoval Pánu Bohu za záchranu.*

*Za týden po návratu z Alp jsem odcházel se skupinou farníků na pěší pouť do Mariazell. Tam pěšky, nazpět na kole. Někdo řekne – to byla náhoda. Já věřím, že ne.*

*Vladimír Kuklínek*

**Doma jsem často slychával:  
„Jen blázen říká náhoda!“**

